

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/481/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

53/2012. (I. 31.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a panaszos¹ 2011. augusztus 23-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2012. január 31-én megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos postai úton terjesztette elő panaszát, amelyben 2011. augusztus 14-én hajnali 1 óra 30 perckor történt eseményeket sérelmez.

Beadványában előadja, hogy a fenti időpontban fogatosított előállításánál a rendőr minősíthetetlen hangnemben, kiabálva beszélt vele, és fenyegetően lépett fel vele szemben. Azonnal a mobiltelefonja kikapcsolását követelte.

Miután a panaszost a rendőrök beszállították a szolgálati gépkocsiba, a rendőr lakott területen belül 90-100 km/h sebességgel hajtott, megkülönböztető jelzést nem használt, és megijesztette a panaszost, továbbá veszélyeztette a testi épségét.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Az előállítás során megtagadták a rendőrök a panaszostól azt, hogy panaszt tegyen, és végül azért írta alá a szükséges dokumentumokat, hogy mielőbb távozhasson.

Amikor azt kérdezte a rendőröktől, hogy hogyan jut majd el mintegy 7 km-re lévő otthonába pénz nélkül, a rendőrök nem válaszoltak, csak egyszerűen kitesékelték az épületből.

Másnap vette észre a panaszos, hogy az egyik iraton („határozaton”) nem a valós cím szerepel.

Az eljáró rendőr a beadvány tanúsága szerint K. A. volt.

2) A panaszos beadványát 2011. szeptember 21-én, postai úton egészítette ki az alábbiak szerint.

Utal rá, hogy a sérelmezett események idején, a rendőrkapitányságon nem vették tudomásul, hogy az intézkedéssel szembeni panasza van. A rendőrök gunyorosan annyit jegyeztek meg, hogy ügyfélszolgálati időben tehet panaszt, arról viszont nem tájékoztatták, hogy milyen határidővel. A panaszos hozzáfűzi, hogy két műszakban dolgozik, ami szintén hátráltatta a panasz benyújtásában. Végül a rendőrség ügyfélszolgálatán kapta meg a Testület formanyomtatványát, amelyen sérelmeit előterjesztette.

Előadása szerint az előállítása során elé tettek egy tájékoztatót, amit ijedtségében olvasatlanul írt alá, ezt másolatban, leveléhez mellékelve a Testület rendelkezésére bocsátotta.

A sérelmezett intézkedéssel összefüggésben leírja, hogy azt megelőzően egy földúton haladt hazafelé, amikor észrevette, hogy követi egy autó. Először azt hitte, hogy a barátai azok, azonban a rendőrök felkapcsolták a gépkocsijukon a szirénát, amitől a panaszos megijedt, és megállt. Az intézkedés során rendőrök a panaszost megszondáztatták, majd megkérdezték tőle, hogy mennyi a fizetése. Amikor a panaszos közölte, hogy minimálbért kap, a rendőrök 200 000 Ft helyszíni bírságot szabtak ki rá. Ezután beültették a szolgálati gépkocsiba, amivel egy időben kikapcsoltatták vele a mobiltelefonját, így a panaszos nem tudta a történetről értesíteni a családját. A panaszost a rendőrök a N. városi Rendőrkapitányságra vitték, útközben azonban a megengedett 50 km/h sebesség helyett 90-100 km/h sebességgel hajtottak, megkülönböztető jelzést nem használtak. Az úton a rendőrök a panaszoson gúnyolódtak, amitől a panaszos megijedt, ezt bizonyítani azonban nem tudja, mivel egyedül volt.

A rendőrkapitányságról mintegy másfél óra elteltével engedték el. Ekkor a panaszos jelezte, hogy nincs nála pénz, és nem tud hazajutni a kb. 10 km-re lévő otthonába, a rendőrök azonban csak nevettek rajta, és azt mondták neki, oldja meg.

A panaszos elismeri, hogy megsértette a közlekedési szabályokat, de megjegyzi, hogy arra nem főúton, hanem csak egy földúton került sor.

Azért kíván panasszal élni a rendőrök intézkedése ellen, mert sérelmesnek érzi viselkedésüket, hogy minősíthetetlenül, felsőbbrendűen, megalázóan bántak vele, amit a panaszos tanúval is tud bizonyítani.

A panaszos utal rá, hogy 2011. szeptember 15-i keltezéssel időközben újabb határozatot kapott, amelyben a hatóság a már kiszabott 200 000 Ft mellett további 22 000 Ft pénzbírsággal sújtotta.

3) Kiegészítéséhez mellékelve a panaszos megküldte az előállításról készült igazolást, amely szerint szabadságát a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 33. § (2) bekezdésének c) pontja alapján 2011. augusztus 14-én 1 óra 30 perctől 2 óra 40 percig korlátozták. Az irat tanúsága szerint panaszja vagy sérülése az előállítás időtartama alatt nem keletkezett.

Az igazoláson egyéb érdekérvényesítő szervezetek mellett a Testület címe és elérhetőségei is olvashatók, a panaszjogról való tájékoztatás azonban nem.

4) Szintén megküldött a panaszos egy tájékoztatót közigazgatási bírság kiszabásáról, amely szerint a rendőri fellépést megelőzően a panaszos Nagykanizsa belterületén közlekedett segédmotor-kerékpárral. Az intézkedő rendőrök a panaszosnál légalkoholszint-mérést végeztek, amelynek eredménye szerint szervezetében a szeszes ital fogyasztásából származó alkohol 0,40 mg/l volt. A szabályszegés miatt az iratban a hatóság 200 000 Ft közigazgatási bírság megfizetésére kötelezte a panaszost. A dokumentum rögzíti, hogy a jogsértés elkövetését az érintett elismerte, a bírság kiszabását tudomásul vette, így az jogerőre emelkedett, ellene nincs helye fellebbezésnek, ugyanakkor bírósági felülvizsgálatát lehet kezdeményezni. A panaszos az iratot aláírásával látta el.

5) A kiegészítéshez ugyancsak csatolt határozatban a Nagykanizsai Rendőrkapitányság, mint szabálysértési hatóság a panaszost 22 000 Ft pénzbírsággal sújtotta a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 4. § (3) bekezdésében [„4. § (1) bekezdés „Járművet az vezethet, aki (...) a jármű vezetésére jogszabályban meghatározott, érvényes engedéllyel rendelkezik, és a jármű vezetésétől eltiltva nincs.” 4. § (3) bekezdés: „Az (1) bekezdésben említett engedélyt a vezetőnek vezetés közben magánál kell tartania.”], a 48. § (9) bekezdésében [„A zárt utastérrel (vezetőtérrel) nem rendelkező motorkerékpáron és segédmotoros kerékpáron utazó személynek becsatolt motorkerékpár-bukósisakot kell viselni. Ilyen járművel csak abban az esetben szabad közlekedni, ha a járművezető és az utas becsatolt motorkerékpár-bukósisakot visel.”] és az 54. § (8) bekezdésében [„Az (1) és a (3) bekezdésben, a (4) bekezdés b) pontjában, valamint a (7) bekezdés b)-f) pontjában foglalt rendelkezéseket a segédmotoros kerékpárok – a quad és a mopedautó kivételével – közlekedésére is alkalmazni kell azzal, hogy (...) kétkerekű segédmotoros kerékpáron utast szállítani nem szabad.”] rögzített előírások megsértése miatt a az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Szabs. rend.) alapján.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) K. B. r. főtörzsőrmeister 2011. november 18-án kelt jelentésében előadta, hogy 2011. augusztus 13-án 19 órától másnap 7 óráig gépkocsizó járőrszolgálatot látott el N. város

területén. Aznap falunapi rendezvényt tartottak a P. Futballpálya mellett található területen. A rendezvényre állandó rendőri biztosítást kértek.

A r. főtörzsőrmester 0 óra 30 perctől volt jelen a rendezvényen, miután leváltotta a két, ott szolgálatot teljesítő rendőrt. A rendezvényen 1 óra 30 perc körül észlelte, hogy egy láthatóan ittas, bizonytalanul járó nő – a panaszos – felül egy segédmotor-kerékpárra, azt bukósíjak viselése nélkül elindítja, majd felül mögé a motorra egy másik személy is. Ezt követően együtt, mindketten bukósíjak nélkül, elindultak a motorral a rendezvényről.

A panaszos már az elindulást közvetlenül követően, még a rendezvény helyszínén belement a motorkerékpárral az úttesten lévő gödrökbe, és már ekkor majdnem elesett. Ezt követően kikanyarodott az A. utcára, ahová a r. főtörzsőrmester követte, és megkülönböztető fényjelzés használatával már ott megpróbálta megállítani a fenti okok miatt. A panaszos azonban a rendőri jelzésre nem állt meg, hanem a F. hegyre vezető útra kanyarodott, majd a F. útról ismét jobbra fordult egy földútra. A r. főtörzsőrmester mindvégig a panaszos mögött ment, és használta a megkülönböztető jelzést a szolgálati gépjárművön.

A panaszos mögött utazó másik személy a földúton hátrafordult, és a r. főtörzsőrmester felé felmutatta a középső ujját, ezért amikor a panaszos belement a motorral egy gödörbe, ami megdobta a motort, majdnem elesetek. Ekkor a panaszos végre leállt a motorkerékpárral, így a rendőrnek sikerült mindkét személyt intézkedés alá vonni.

A r. főtörzsőrmester közölte az érintettekkel, hogy közlekedési ellenőrzés céljából állította meg őket, a napszaknak megfelelően köszönt, azt követően pedig elkérte tőlük a személyazonosító okmányaikat, hogy meg tudja állapítani az adataikat. A panaszos nem tartotta magánál sem a személyazonosító iratait, sem a vezetői engedélyét, sem a motor papírjait. A r. főtörzsőrmester a panaszos adatait bemondás alapján rögzítette, majd ezt követően az általa bemondott adatokat az ügyelvezetőn keresztül a nyilvántartásban ellenőrizte. Az adatok a valóságnak megfelelőek, a körözési rendszerben a panaszos nem szerepelt. Ezt követően a motorkerékpár alvázszámát is rögzítette a r. főtörzsőrmester, majd az ügyelvezetőn keresztül a gépjármű nyilvántartó rendszerben azt is ellenőrizte. Ebből kiderült, hogy a motorkerékpár rendelkezik biztosítással és a panaszos a tulajdonosa.

A panaszos leheletén erős alkoholszag volt érezhető, ezért a r. főtörzsőrmester közölte a panasossal, hogy alkoholszondás ellenőrzést fog vele szemben foganatosítani, majd szóban nyilatkoztatta, hogy hajlandó-e megfújni a Dräger alkoholszondát, amire a panaszos igennel válaszolt. Ezt követően megkérdezte, hogy a panaszos nem szenved-e idült vagy akut tüdőbetegségben, illetve nincs-e testhőmérséklet-emelkedése, amely kérdésekre a panaszos nemmel felelt. A mérési eredmény ezek után 0,42 mg/l volt.

A r. főtörzsőrmester közölte a panasossal, hogy elő fogja állítani a N. városi Rendőrkapitányságra, mivel a mért érték meghaladta a 0,30 mg/l-t, és ilyenkor ez a követendő eljárás, mivel csak a kapitányságon van elektromos Seres Ethylometer típusú alkoholmérő készülék. A másik utassal szemben a r. főtörzsőrmester helyszíni bírságot szabott ki, mivel nem viselt bukósíjakot. Ezek után az intézkedő rendőr megkérte a panaszos, hogy zárja le a motorkerékpárt, mire a panaszos azt válaszolta, hogy a barátnője majd hazaviszi azt. A r. főtörzsőrmester közölte a panasossal, hogy az előállítás során be kell tartani bizonyos szabályokat, így a mobiltelefonját nem használhatja, azt ki kell kapcsolnia. Ezt követően

beültette a panaszost a szolgálati gépjárműbe, és a közlekedési szabályokat betartva elindult vele a N. Városi Rendőrkapitányságra. A panaszos a gépjárműben elővette a mobiltelefonját, és megkísérelt telefonálni, ezért a r. főtörzsőrmester kollegája felszólította, hogy kapcsolja ki a készüléket, amire azonban a panaszos nem volt hajlandó, megpróbált telefonálni, illetve SMS-t küldeni.

A kapitányságon a panaszost a r. főtörzsőrmester nyilatkoztatta az előállítással kapcsolatban. A panaszos elmondta, hogy nincs betegsége, sérülése az előállítás során nem keletkezett, panasz az előállítással kapcsolatban nincs, hozzátartozó kiértesítését nem kérte. A panaszossal közölte, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdés c) pontja alapján, mintavétel céljából előállították elő, az előállítás kezdete 2011. augusztus 14. 1 óra 30 perc.

A panaszos a nyilatkozatot és az igazolást is saját kezűleg aláírta. Ezt követően két alkalommal is sikeresen fújta meg a Seres Ethylometer típusú alkoholmérőt. Az első mérés ideje 2011. augusztus 14-én 1 óra 47 perc, eredménye 0,45 mg/l volt. A második mérés ideje 2011. augusztus 14-én 2 óra 15 perc, eredménye 0,40 mg/l volt. A mérésekről jegyzőkönyv készült, amit a panaszos aláírt.

A r. főtörzsőrmester a panaszossal közölte, hogy a járművezető szervezetében a szeszes ital fogyasztásából származó alkohol tilalmára vonatkozó, a KRESZ 4. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt rendelkezés megsértése miatt 200.000 Ft közigazgatási bírságot szab ki vele szemben. A panaszos a jogsértés tényét elismerte, a közigazgatási bírság kiszabását tudomásul vette, a tájékoztatót saját kezűleg aláírta. A r. főtörzsőrmester ezután közölte a panaszossal, hogy vele szemben szabálysértési feljelentést is tesz, mert nem használt bukósisakot, nem tartotta magánál a vezetői engedélyét, illetve a segédmotoros kerékpárján személyt szállított. A panaszos a szabálysértéseket elismerte, a kitöltött RK lapot aláírta, és tudomásul vette, hogy ellene szabálysértési eljárás indul.

Az előállításnak 2011. augusztus 14-én 2 óra 40 perckor lett vége. A panaszosnak átadták az igazolást az előállításról, a tájékoztatót a közigazgatási bírság kiszabásáról, a befizetési csekket, valamint a mérésről szóló jegyzőkönyv egy példányát.

2) A panaszossal szemben tett, 2011. augusztus 14-én kelt feljelentésben a r. főtörzsőrmester, a feljelentés okaként előadta, hogy a panaszos elkövette a KRESZ 48. § (9) bekezdésébe, a 4. § (3) bekezdésébe, az 54. § (8) bekezdés b) pontjába ütköző és mindhárom esetben a Szabs. rend. 54. § (1) bekezdése szerint minősülő „közúti közlekedés szabályainak kisebb fokú megsértése” szabálysértéseket.

A r. főtörzsőrmester szolgálata teljesítése során 2011. augusztus 14-én a N. város, A. úton található P. futballpályán tartott falunapi rendezvényen tartózkodott. 1 óra 30 perckor észlelte, hogy a panaszos a saját tulajdonát képező segédmotoros kerékpárral úgy indult el a rendezvény helyszínéről a F. hegyre vezető úton keresztül N. város, N. utca irányába, hogy nem használt bukósisakot, valamint a segédmotoros kerékpárján személyt szállított. Ezt követően a r. főtörzsőrmester a panaszost és az utast intézkedés alá vonta a N. város, F. hegyre vezető út és a N. utca közötti földúton az általuk elkövetett szabálysértések miatt. A helyszínen az utas a személyazonosító okmányát, a panaszos pedig a személyazonosító okmányát, valamint a vezetői engedélyét és a segédmotoros kerékpárhoz tartozó iratokat nem tudta átadni. Ezt követően a személyek adatait r. főtörzsőrmester bemondás alapján rögzítette,

majd leellenőrizte az ügyeleten keresztül. Az adatok a valóságnak megfeleltek, a körözési rendszerben nem szerepeltek, továbbá kiderült, hogy a panaszos rendelkezik érvényes B kategóriás vezetői engedéllyel. A panaszos kérdésre elmondta, hogy az okmányait a személygépkocsijában felejtette, a segédmotoros kerékpárhoz tartozó iratokat pedig otthon hagyta, de a motor a saját tulajdona.

Az intézkedés során feljelentett személy leheletén alkoholszag érződött, ezért vele szemben Dräger típusú alkoholszondát alkalmazott a r. főörzsőrmester, ami 0,42 mg/l értéket mutatott. A panaszost ezt követően előállította a N. városi Rendőrkapitányságra hitelesített Seres Ethylometer 679 T. H típusú alkoholmérő alkalmazása érdekében. Az mérés először 2011. augusztus 14-én 1 óra 46 perckor történt meg, annak eredménye 0,45 mg/l volt, a második mérés időpontja 2011. augusztus 14-én 02 óra 15 perc, az eredménye pedig 0,40 mg/l volt. Az utassal szemben 20.000 Ft-os összegű helyszíni bírság kiszabására, valamint a panaszossal szemben külön közigazgatási eljárás kezdeményezésére került sor.

Ezt követően r. főörzsőrmester közölte a panaszossal, hogy cselekménye szabálysértést képez, amit utóbbi a saját kezűleg aláírt RK lapon elismert, továbbá, hogy ellene szabálysértési feljelentést tesz, amit szintén tudomásul vett.

A r. főörzsőrmester megjegyzi még, hogy a panaszos az intézkedés során „kioktató” magatartást tanúsított.

3) Az intézkedés során kiállított formanyomtatványon a panaszos a szabálysértések elkövetését – bukósisak használatának elmulasztása, vezetői engedélyét nem tartotta magánál, segédmotoros kerékpárján személyt szállított – elismerte.

4) Az előállítás végrehajtásáról szóló, 2011. augusztus 14-én kelt jelentés rögzíti, hogy a panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdése szerint – személyi szabadságában korlátozott személlyel szembeni – átvizsgálást és az Rtv. 33. § (2) bekezdés c) pontja alapján mintavétel céljából történő elállítást foganatosítottak. Az intézkedés során kényszerítő eszközt a rendőrök nem alkalmaztak. Az események leírása tartalmában megegyezik a jelen állásfoglalás II. fejezet 1) pontjában ismertetett jelentésben írtakkal.

A panaszosnak az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján az előállítás okáról a tájékoztatót, az időtartamáról az igazolást átadták. Az előállítás oka 2011. augusztus 14-én 2 óra 40 perckor megszűnt, ekkor a panaszost sérülés- és panaszmentesen szabadon bocsátották.

A parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján alkalmazott igazoltatás, az Rtv. 31. § (1) bekezdése szerinti átvizsgálás és az Rtv. 33. § (2) bekezdés c) pontja alapján végzett elállítás jogszerű és szakszerű volt. Az intézkedés megfelelt továbbá az arányosság követelményeinek.

5) A hiteles elektromos légalkoholmérő berendezéssel végzett ellenőrzésről szóló jegyzőkönyv szerint a panaszos az adatkezeléshez hozzájárult, tüdőbetegségben nem szenved, testhőmérséklet-emelkedése nincs, vezetési képességre hátrányosan ható szert nem fogyasztott. A szeszes ital fogyasztásának utolsó időpontja 2011. augusztus 14-én 1 óra 10 és

1 óra 20 perc közé tehető, amikor 5 dl sört ivott. Az alkoholtesztet 1 óra 30 perckor 0,42 mg/l értéket jelzett.

A Ethylometerrel történt mérés első eredménye 0,45 mg/l, a mérés időpontja 1 óra 47 perc. A második mérés eredménye 0,4 mg/l, időpontja 2 óra 15 perc.

A panaszos úgy nyilatkozott, hogy a mérés eredményét nem vonja kétségbe, véralkohol vizsgálatot nem kért.

6) A kapitányságvezető 2011. november 21-én kelt átiratában előadta, hogy N. város P. városrészében 2011. augusztus 14-én falunapi rendezvényt tartottak, a futballpálya melletti területen. A rendezvényen 2011. augusztus 15-én (helyesen: augusztus 14-én) 0 óra 30 perckor megjelent a gépkocsizó járőrszolgálatot ellátó K. B. r. főőrzsőrmester és K. A. r. őrmester. 1 óra 30 perc körül a rendőrök azt látták, hogy egy láthatóan ittas, bizonytalanul járó nő – a panaszos – felül egy segédmotoros kerékpárra, azt beindítja, majd ezt követően felül mögé a motorra egy másik személy, és elindultak az A. utca irányába. Bukósisakot egyikük sem viselt. Az elindulást követően, még a rendezvény helyszínén egy gödörbe behajtottak, és a járművel majdnem felborultak. Ezt látva a rendőrök intézkedést akartak kezdeményezni a nyilvánvaló jogsértés elkövetése miatt, ezért megkülönböztető fény- és hangjelzéssel a segédmotoros kerékpár után indultak, ami az A. utcán, a F. hegyi úton, majd egy földes alsóbbrendű úton haladt a város irányába, azonban a rendőri jelzésre nem állt meg. Menetközben az utas hátrafordult, és jobb kezének középső ujját felfelé tartva mutatott a járóautó felé. A motor a földúton ismét gödörbe hajtott, így az utasok ismét majdnem elesetek. Ezután, feltehetően az ijedtség hatására álltak csak meg. A segédmotoros kerékpárt vezető panaszos sem önmagára, sem a motorra vonatkozó okmányt nem tartott magánál, az adatokat a járőrök csak bemondás alapján tudták egyeztetni a nyilvántartással. A vezetőn alkoholszag volt érezhető, ezért Dräger alkoholszondát (alkoholtesztet) alkalmaztak a járőrök, amely 0,42 mg/l értéket mért. Mivel az eredmény a 0,30 mg/l értéket meghaladta [27/2010. (OT 14.) ORFK utasítás], hitelesített mérőeszközzel is meg kellett ismételni a mérést. A telepített mérőeszköz a Rendőrkapitányság épületében áll rendelkezésre, ezért a rendőrök a panaszost előállították a N. városi Rendőrkapitányságra légalkohol-ellenőrzés céljából.

Az intézkedés jogszabályi alapja egyrészt az ittaság ellenőrzéséről szóló 27/2010. (OT 14.) ORFK utasítás, másrészt a KRESZ 48. § (9) bekezdése (bukósisak viselése), a 4. § (3) bekezdése (iratok magánál tartása), az 54. § (8) bekezdés b) pontja (utas szállítása) volt. A kapitányságvezető megjegyzi, hogy az említett ORFK utasítás alapján kell eljárni a – közúti, vasúti, vízi és légi – közlekedés szabályai megtartásának jogszabályi felhatalmazás alapján történő ellenőrzése, továbbá mindazon személyek ellenőrzése során, akiknél a cselekmény elkövetése kapcsán a szeszital fogyasztásából származó alkohol szervezetben való jelenléte vizsgálatot igényel.

A Szabs. rend. 54.§ (1) bekezdése szerint minősülő, a közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértés elkövetése miatt az intézkedő rendőrök szabálysértési feljelentést tettek.

A panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdése szerint igazoltatást, a 31. § (1) bekezdése szerint átvizsgálást, a 33. § (2) bekezdés c) pontja szerint mintavételhez történő előállítást foganatosítottak.

A panaszos cselekményével kapcsolatban továbbá a rendőrök a KRESZ 4. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző magatartás és a járművezető szervezetében a szeszesital fogyasztásából származó alkoholtalalommal kapcsolatos rendelkezés megsértése miatt a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kkt.) 20. § (1) bekezdés k) pontja szerinti, közigazgatási bírság kiszabásáról szóló tájékoztatót töltötték ki.

A kapitányságvezető leírja továbbá, hogy a rendőrök az eset kapcsán a közlekedési szabályokban szereplő sebességhatárok betartásával közlekedtek. A beszállítás során a rendőrök többször, határozottan felszólították a panaszost a telefon kikapcsolására, de rá sértő kijelentést nem tettek. A panaszos az intézkedés során végig flegmán válaszolgatott, ideges és ingerült volt, de a telefonja elvételét követően együttműködött. Nem tett a panaszos olyan kijelentést, hogy nincs nála pénz és nem tud hazamenni, nem jelzett hazajutással kapcsolatosan semmilyen problémát, ezért e tárgyban a rendőrök nem intézkedtek.

III.

A Testület elsőként abban a kérdésben foglalt állást, hogy a beadvány határidőben érkezettnek tekinthető-e. A sérelmezett események 2011. augusztus 14-én történtek, amelyet követően a panaszos 2011. augusztus 23-án terjesztette elő a panaszbeadványt.

Az Rtv. 93. §-a értelmében a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemtől később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet a Testületnél előterjeszteni.

Jelen esetben a hivatkozott törvényhely első fordulata alkalmazható, hiszen kétségtelen, hogy a panaszos az őt ért sérelemtől már az intézkedés idején tudomást szerzett. Ez azt jelenti, hogy a panasz előterjesztésére nyitva álló határidő a 2011. augusztus 14-ét követő nyolcadik napon, vagyis augusztus 22-én lejárt, a panaszos azonban panaszát csak másnap, augusztus 23-án adta postára.

A Testület ugyanakkor az elkésettség vizsgálata során annak is jelentőséget tulajdonított, hogy a panaszos az intézkedéssel szemben igénybe vehető jogorvoslati lehetőségekről az eljáró rendőröktől megkapta-e a szükséges tájékoztatást. Azokban az esetekben ugyanis, amikor a panaszos mulasztása abból fakad, hogy a rendőrség az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét – miszerint V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről – nem vagy nem megfelelően teljesíti, a határidő-mulasztás igazolásaként elfogadja a rendőri kioktatás elmaradását.

A konkrét esetben a Testület az elkésettség vizsgálata során annak tulajdonított alapvető jelentőséget, hogy a panaszost a rendőrség előállította, amiről a rendőrök a panaszosnak igazolást állítottak ki. Az iraton a Testület elérhetőségei szerepelnek, azonban a jogorvoslati jog gyakorlásáról nem olvasható rajta tájékoztatás. Az előállítás során továbbá a panaszos nem írt alá olyan nyilatkozatot, amely bizonyítaná, hogy a rendőrség az intézkedéssel szembeni panaszjog gyakorlásának módjáról a panaszost kioktatta.

A fenti körülményt figyelembe véve a Testület úgy határozott, hogy elfogadja a panaszosnak a kioktatás hiányán alapuló igazolási kérelmét, és a beadványt határidőben érkezettnek tekinti.

IV.

A Testület ezt követően a panasz eljárás keretében vizsgálta, hogy a panaszos igazoltatására és előállítására a sérelmezett események idején jogszerűen került-e sor, és a rendőrök a panaszos mobiltelefonjának a kikapcsoltatása, a panaszos beszállítása, valamint a fogvatartással összefüggő iratok kitöltése során a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően jártak-e el. Értékelte továbbá, hogy a panaszos hazajutásával összefüggésben megvalósult-e rendőri mulasztás, és a panaszossal szemben az intézkedések során alkalmazott hangnem alkalmas volt-e a panaszos emberi méltóságának megsértésére.

Az eljárás során a Testület megállapította, hogy a panaszolt intézkedések érintették a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát, az 55. § (1) bekezdésében rögzített személyes szabadságát, továbbá a 64. § szerinti panasz előterjesztéséhez való jogát.

1) A Testület az eljáró rendőrök intézkedési kötelezettségét és a panaszos igazoltatásának jogszerűségét az alábbiak szerint értékelte.

A panaszos beadványában az intézkedés előzményeit nem részletezi, mindössze annyit ír le, hogy a rendőri fellépést megelőzően egy földúton haladt hazafelé, amikor észrevette, hogy követi egy autó. Először azt hitte, hogy a barátai azok, azonban a rendőrök felkapcsolták a gépkocsijukon a szirénát, amitől a panaszos megijedt, és megállt.

K. B. r. főörzsőrmester 2011. november 18-án kelt jelentésében előadta, hogy 2011. augusztus 13-án 19 órától másnap 7 óráig gépkocsizó járőrszolgálatot látott el N. város területén. Aznap falunapi rendezvényt tartottak a P. Futballpálya mellett található területen, ahová állandó rendőri biztosítást kértek. A r. főörzsőrmester 0 óra 30 perctől volt jelen a rendezvényen, miután leváltotta a két, ott szolgálatot teljesítő rendőrt. 1 óra 30 perc körül észlelte, hogy egy láthatóan ittas, bizonytalanul járó nő – a panaszos – felül egy segédmotor-kerékpárra, azt bukósisak viselése nélkül elindítja, majd felül mögé a motorra egy másik személy is. Ezt követően együtt, mindketten bukósisak nélkül, elindultak a motorral a rendezvényről. A panaszos már az elindulást közvetlenül követően, még a rendezvény helyszínén belement a motorkerékpárral az úttesten lévő gödrökbe, és már ekkor majdnem elesett. Ezt követően kikanyarodott az A. utcára, ahová a r. főörzsőrmester követte, és megkülönböztető fényjelzés használatával már ott megpróbálta megállítani a fenti okok miatt. A panaszos azonban a rendőri jelzésre nem állt meg, hanem a F. hegyre vezető útra kanyarodott, majd onnan ismét jobbra fordult egy földútra. A r. főörzsőrmester mindvégig a panaszos mögött ment, és használta a megkülönböztető jelzést a szolgálati gépjárművön. A panaszos mögött utazó másik személy a földúton hátrafordult, és a r. főörzsőrmester felé felmutatta a középső ujját, ezért amikor a panaszos belement a motorral egy gödörbe, ami megdobta a motort, majdnem elesetek. Ekkor a panaszos végre leállt a motorkerékpárral, így a rendőrnek sikerült mindkét személyt intézkedés alá vonni.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. A 3. § (1) bekezdése értelmében bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli.

A hivatkozott rendelkezések egyértelműen rögzítik, hogy a rendőr köteles intézkedést kezdeményezni, ha szabálysértő magatartást észlel. Jelen esetben az eljáró rendőr a fellépés okaként azt adta elő, hogy a panaszos a rendezvény helyszínéről segédmotor-kerékpárral indult el, amelyet bizonytalanul vezetett, utast vitt magával, és sem ő, sem utasa nem viselt bukósisakot.

A rendőrség előadása alapján felmerülhetett a gyanú, hogy a panaszos magatartásával megsértette a KRESZ 48. § (9) bekezdésében [„A zárt utastérrel (vezetőtérrel) nem rendelkező motorkerékpáron és segédmotoros kerékpáron utazó személynek becsatolt motorkerékpár-bukósisakot kell viselni. Ilyen járművel csak abban az esetben szabad közlekedni, ha a járművezető és az utas becsatolt motorkerékpár-bukósisakot visel.”] és az 54. § (8) bekezdésében [„Az (1) és a (3) bekezdésben, a (4) bekezdés b) pontjában, valamint a (7) bekezdés b)-f) pontjában foglalt rendelkezéseket a segédmotoros kerékpárok – a quad és a mopedautó kivételével – közlekedésére is alkalmazni kell azzal, hogy (...) kétkerekű segédmotoros kerékpáron utast szállítani nem szabad.”] rögzített előírásokat. Felmerült tehát a Szabs. rend. 54. § (1) bekezdése szerinti közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése [az követi el, „aki a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet 3. § (2) bekezdésében, 48. § (4), (7) és (9) bekezdésében, 48. § (12) bekezdés c) és d) pontjában, valamint 51. §-ában meghatározott rendelkezés megsértése kivételével a közúti közlekedés szabályait megszegi, ha a 42-51. § szerinti szabálysértés nem valósul meg”] szabálysértés elkövetésének gyanúja.

Kétségtelen, hogy a rendőrök által leírt magatartás alkalmas volt arra, hogy az igazoltatás jogszerűségét megalapozza.

A fentieket tapasztalva döntöttek úgy a rendőrök, hogy a panaszost intézkedés alá vonják, és az Rtv. 29. §-ának első fordulatóban rögzített rendelkezés értelmében felszólították személyazonossága igazolására. A 29. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr a feladata ellátása során – egyebek mellett – igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében kell megállapítani. Erre tekintettel a Testületnek azt kellett vizsgálnia, hogy a panaszos magatartásával valóban okot adott-e a rendőri beavatkozásra.

A Testület ezen a ponton utal töretlen gyakorlatára, amely szerint a szabálysértési tényállásszerűséget kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a szabálysértési hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek

alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a szabálysértés elkövetésének az adott intézkedéshez szükséges gyanú foka fennállt-e.

A panaszos a Testületnél előterjesztett beadványában nem számol be arról, hogy a rendőri intézkedést megelőzően pontosan milyen magatartást is tanúsított, csupán arra utal, hogy valóban megsértette a közlekedés szabályait. Azzal ugyanakkor, hogy az intézkedés során a fent írt cselekmények elkövetését elismerte, a helyzet utólagos értékelését nagyban megkönnyítette. A panaszos ezen nyilatkozata ismeretében ugyanis a Testületnek nem volt oka kétségbe vonni a rendőri állításokat, és aggály nélkül megállapíthatta, hogy a rendőr fellépésére indokoltan került sor.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy az eljáró rendőr a panaszost intézkedési kötelezettségének eleget téve, jogszerűen igazoltatta, és azzal személyes adatok védelméhez fűződő alapjogának megsértését nem valósította meg.

A panaszos beadványában utal rá, hogy az intézkedés másnapján vette észre, hogy az egyik iraton nem az intézkedés valós helyszínét, hanem az ahhoz közeli utcát jelölte meg a rendőrség. Korábban említi azt is, hogy a megállítást földúton zajlott.

A Testület a panaszos kifogásával összefüggésben megjegyzi, hogy a KRESZ előírásai a közutakon és a közforgalom elől el nem zárt magánutakon közlekedőkre vonatkoznak, így a vele szemben foganatosított intézkedések jogszerűségét nem érinti, hogy azok részben egy földúton zajlottak.

3) A panaszos előadása szerint a rendőri intézkedés kezdetekor azt hitte, hogy a barátai haladnak mögötte gépkocsival, kis idő elteltével azonban a rendőr felkapcsolta a szirénát, amitől a panaszos megijedt.

Az intézkedő rendőr ezzel kapcsolatosan előadta, hogy miután a panaszos kikanyarodott az A. utcára, a r. főtörzsőrmester követte, és megkülönböztető fényjelzés használatával már ott megpróbálta megállítani. A panaszos azonban a rendőri jelzésre nem állt meg, hanem a F. hegyre vezető útra kanyarodott, majd onnan ismét jobbra fordult egy földútra. A r. főtörzsőrmester mindvégig a panaszos mögött ment, és használta a megkülönböztető jelzést a szolgálati gépjárművön. A panaszos mögött utazó másik személy a földúton hátrafordult, és a r. főtörzsőrmester felé felmutatta a középső ujját, ezért amikor a panaszos belement a motorral egy gödörbe, ami megdobta a motort, majdnem elestek. Ekkor a panaszos végre megállt.

A KRESZ 6. § (2) bekezdése értelmében, amennyiben a rendőr menet közben kíván egy gépkocsit megállítani, azt úgy teheti meg, ha a megkülönböztető fényjelzést használó gépkocsiból, illetve motorkerékpárról ad jelzést, karjának, fehér szegélyű piros tárcsának, piros vagy fehér fényű lámpának fel-le mozdításával, illetőleg hangszórón vagy a megállásra felhívó szövegű felirattal. A megkülönböztető fényjelzést használó gépkocsiból vagy motorkerékpárról, illetőleg rendőrségi helikopterről hangszórón keresztül adott, a követendő közlekedési magatartásra vonatkozó utasításának megfelelő módon kell az úton közlekedő jármű vezetőjének eljárnia.

A közúti járművek megállításának és követésének módszereiről és taktikáiról szóló 7001/2006. (IV. 6.) ORFK irányelv (a továbbiakban: Irányelv) mellékletének a mozgó jármű

megállítására vonatkozó része kifejezetten hangsúlyozza, hogy a rendőr a járművek megállítását a hatályos jogszabályok (azaz a KRESZ 6. §) alapján köteles végrehajtani. Az irányelv rögzíti: a megállítás helyét úgy kell megválasztani, hogy a szolgálati-, illetve a leállított jármű más járművek forgalmát indokolatlanul ne akadályozza, és ne veszélyeztesse. A megállításkor fokozott figyelmet kell fordítani arra, hogy a járművezető a jelzést kellő időben észlelje. Fő szabály szerint az intézkedés alá vont járművet hátulról kell megállítani, olyan módon, hogy a megkülönböztető fényjelzést használó gépkocsiból a rendőrnek hangszórón keresztül kell a követendő közlekedési magatartásra vonatkozó utasítást adni az úton közlekedő jármű vezetője részére. Az Irányelv kimondja: a szóban adott utasítást a rövid ideig üzemeltetett megkülönböztető hangjelzés adása is előzze meg annak érdekében, hogy a szóbeli utasítás a közlekedőket ne érje váratlanul és az a figyelmüket felkeltse. Előlről megállítani az intézkedéssel érintett járművet csak kivételesen lehet – amennyiben a hátulról történő megállítási kísérlet nem vezet eredményre: ilyenkor a gépkocsizó rendőrnek kiemelt figyelemmel és fokozott óvatossággal kell megelőznie a megállítandó járművet, kialakítania a megelőzött járműhöz viszonyított szükséges követési távolságot, és ezt követően a közúti közlekedés szabályai szerint „Állj!” jelzést adnia.

A panaszos a konkrét esetben arról nem számolt be, hogy a rendőrségi gépkocsi a megkülönböztető fényjelzést használta volna, azt állította ugyanakkor, felfigyelt rá, hogy egy jármű követi. Előadása egyezik ugyanakkor a rendőrével arról, hogy kis idő elteltével utóbbi bekapcsolta a megkülönböztető hangjelzést, aminek hatására a panaszos megállt.

Mivel a hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a rendőr a megállítás érdekében használhatta, sőt köteles volt használni a rendőrségi gépkocsi hangjelzését, a Testület a megállítás körülményeit nem ítélte jogszerűtlennek.

A fentiek alapján a Testület a panaszos járművének megállításával összefüggésben nem látta indokoltnak megállapítani a panaszos tisztességes eljáráshoz és személyi biztonságához fűződő jogának megsértését.

4) A Testület a panasz eljárás keretében vizsgálta a panaszos előállításának jogszerűségét, továbbá időtartamának arányosságát is, amelyekkel kapcsolatosan az alábbi eredményre jutott.

Az intézkedő rendőr jelentése szerint a panaszos leheletén erős alkoholszag volt érezhető, ezért a rendőr közölte a panaszossal, hogy alkoholszondás ellenőrzést fog vele szemben foganatosítani, majd szóban nyilatkozta, hogy hajlandó-e megfújni a Dräger alkoholszondát, amire a panaszos igennel válaszolt. Ezt követően megkérdezte, hogy a panaszos nem szenved-e idült vagy akut tüdőbetegségben, illetve nincs-e testhőmérséklet-emelkedése, amely kérdésekre a panaszos nemmel felelt. A mérési eredmény ezek után 0,42 mg/l volt. Az eredmény ismeretében a rendőr közölte a panaszossal, hogy elő fogja állítani a N. városi Rendőrkapitányságra, mivel a mért érték meghaladta a 0,30 mg/l-t, és ilyenkor ez a követendő eljárás, ugyanis csak a kapitányságon van elektromos Seres Ethylometer típusú alkoholszondás készülék. Az illetékes kapitányság vezető válaszelevelében megerősítette és konkretizálta a rendőr állítását, miszerint a panaszos előállítására az ittasság ellenőrzéséről szóló 27/2010. (OT 14.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) alapján volt szükség azért, mert a mért eredmény meghaladta a 0,30 mg/l értéket.

A Testület az előállítás jogszerűségének megítélése kapcsán újfent utal töretlen gyakorlatára, miszerint azon intézkedések esetén, amelyek jogalapját az Rtv. valamely, az intézkedéssel érintett személy által elkövetett jogellenes cselekményben jelöli meg, vizsgálnia kell, hogy e jogellenes cselekmény elkövetésének az adott intézkedéshez szükséges fokú gyanúja a konkrét esetben fennállt-e. Ebben a körben a Testület az alábbiakat rögzíti.

Az előállítási okokat az Rtv. 33. §-a szabályozza, egy részüket kötelező jelleggel [(1) bekezdés], míg egy másik esetcsoportban mérlegelési jogkört adva az intézkedő járőrnek [(2) bekezdés]. Ez utóbbi körben rögzíti a jogszabály, hogy a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja – egyebek mellett – azt, akitől bűncselekmény gyanúja vagy szabálysértés bizonyítása érdekében vizeletvétel vagy véralkohol-vizsgálat céljából vérvétel, valamint műtétnek nem minősülő módon egyéb mintavétel szükséges.

A mintavétel céljából történő előállítás szabályait a Szolgálati Szabályzat 44. §-a tovább részletezi: „Ha az előállított az Rtv. 33. § (2) bekezdésének c) pontjában írt vizsgálatnak önként aláveti magát, és a rendőri szervhez történő előállítására más ok nem áll fenn, a vizsgálat után el kell bocsátani. A vizsgálat céljából előállított személytől a mintavétel, szükség esetén – törvényben meghatározott keretek között – kikényszeríthető. Ilyenkor a mintavételre rendőrorvost, ahol ez nem lehetséges, vagy késedelmet okoz, ott az állami egészségügyi szolgálat orvosát kell igénybe venni.”

A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 20. § (1) bekezdés k) pontja alapján „a megengedett legnagyobb sebességre (gyorshajtás), a biztonsági öv használatára, a továbbhaladás tilalmára (tilos jelzésen történő áthaladás), és a járművezető szervezetében a szeszes ital fogyasztásából származó alkohol tilalmára (ittas vezetés) vonatkozó rendelkezések megsértői bírság fizetésére kötelezhetők”. A (4) bekezdés szerint a k) pontban foglalt esetben 10 000 forinttól 300 000 forintig terjedő bírság szabható ki. A (4a) bekezdés értelmében továbbá a közúti forgalomban történő ellenőrzés során, ha a 20. § (1) bekezdés k) pontjában meghatározott szabályszegést elkövető személye a helyszínen megállapítást nyer, a hatóság eljáró tagja határozathozatal nélkül szabja ki a bírságot, és döntését közli az elkövetővel. Ha az elkövető a jogsértés tényét nem vitatja, a döntéssel szemben fellebbezésnek nincs helye, amelyről az ügyfelet a helyszínen tájékoztatni kell.

Az ittaság ellenőrzéséről szóló ORFK utasítás – 9., 11-12. és 14. pontjaiban – az alkoholteszt és az alkoholszonda alkalmazása kapcsán az alábbiakat írja elő.

Amennyiben az alkoholtesztrel végzett mérés eredménye a 0,5 mg/l légalkoholértéket nem haladja meg, szóban nyilatkoztatni kell az érintettet, hogy tüdőbetegségben szenved-e, illetve van-e testhőmérséklet emelkedése. Abban az esetben, ha a 25. pont alapján nem áll fenn a vér- és vizelet mintavételi kötelezettség esete, továbbá az alkoholfogyasztás tényét vagy az azzal megvalósított jogsértést szabálysértési eljárásban értékelik, az intézkedés alá vont személyt nyilatkoztatni kell arról, hogy a mérési eredményt elfogadja-e. Amennyiben úgy nyilatkozik, hogy elfogadja, akkor az előző nyilatkozatait és a mérés eredményét az 1. számú melléklet szerinti Nyilatkozat (a továbbiakban: Nyilatkozat) kitöltésével rögzíteni kell. A Nyilatkozat rögzítését követően további mintavételre intézkedni nem kell.

Abban az esetben, ha az intézkedés alá vont személy 9. pont szerinti mérési eredményt nem fogadja el (a Nyilatkozatot nem írja alá), szóban nyilatkoztatni kell arról, hogy hajlandó-e magát alá vetni hiteles mérőeszközzel történő vizsgálatnak. Ha úgy nyilatkozik, hogy hajlandó, hiteles mérőeszközzel történő mérésre kell intézkedni. Ennek érdekében az

intézkedés alá vont személyt kilélegzett levegő hiteles mérőeszkővel történő megvizsgálása érdekében elő kell állítani, kivéve, ha a mérőeszköz az ellenőrzés helyszínén rendelkezésre áll. Amennyiben az alkoholteszterrel végzett mérés eredménye a 0,5 mg/l légalkohol értéket meghaladja, az intézkedés alá vont személyt szóban nyilatkoztatni kell arról, hogy hajlandó-e magát alá vetni hiteles mérőeszkővel történő vizsgálatnak, továbbá arról, hogy szenved-e tüdőbetegségben, vagy van-e testhőmérséklet emelkedése. Abban az esetben, ha hajlandó magát a vizsgálatnak alá vetni és nyilatkozata szerint nem szenved tüdőbetegségben és nincs testhőmérséklet emelkedése, hiteles mérőeszkővel történő mérésre kell intézkedni. Ennek érdekében az intézkedés alá vont személyt a vizsgálat érdekében elő kell állítani, kivéve, ha a mérőeszköz az ellenőrzés helyszínén rendelkezésre áll. Amennyiben az alkoholszondával végzett ittaság ellenőrzés eredménye pozitív, az intézkedés alá vont személyt szóban nyilatkoztatni kell arról, hogy szenved-e tüdőbetegségben, vagy van-e testhőmérséklet emelkedése. Abban az esetben, ha nyilatkozata szerint nem szenved tüdőbetegségben és nincs testhőmérséklet emelkedése, a 12. pontban foglaltak szerint kell eljárni.

A fenti rendelkezések értelmezéséhez szükséges utalni a 25. pont előírásaira is. Ezek szerint az alkoholfogyasztásra vonatkozó szakértői vizsgálathoz szükséges vérvételre és lehetőleg közel azonos időben végzett vizeletminta vételre kell intézkedni, amelyet a cselekményt követően a legrövidebb időn belül végre kell hajtani, ha az intézkedés alá vont személy

- a) az alkoholszondával, az alkoholteszterrel vagy a hiteles mérőeszkővel végzett ellenőrzést megtagadja,
- b) olyan állapotban van, amely meggátolja az alkoholszonda, alkoholteszter, a hiteles mérőeszköz eredményes alkalmazását,
- c) nyilatkozata szerint tüdőbetegségben szenved, vagy testhőmérséklet emelkedése van, és az ittaság ellenőrzés eredménye, illetve az ittaság érzékelhető külső jegyei alapján a szeszes ital fogyasztás gyanúja fennáll,
- d) az egészségi állapotára (tüdőbetegségére, testhőmérséklet emelkedésére) vonatkozó nyilatkozat megtételét vagy annak aláírását megtagadja,
- e) hiteles mérőeszkővel történő első mérés foganatosítása a cselekmény időpontjától számított 30 percen belül nem hajtható végre
- f) a jegyzőkönyv aláírását megtagadja,
- g) a hiteles mérőeszköz mérési eredményét kétségbe vonja és véralkohol-vizsgálatot kér,
- h) nyilatkozata, vagy az ez irányú ellenőrzés eredménye alapján szervezetében a vezetési képességre hátrányosan ható szer jelenléte valószínűsíthető, és az ittaság ellenőrzés eredménye, illetve az ittaság érzékelhető külső jegyei alapján a szeszes ital fogyasztás gyanúja fennáll,
- i) nyolc napon túl gyógyuló sérülést, vagy annál súlyosabb kimenetelt eredményező közlekedési, illetve a közlekedés körében segítségnyújtás elmulasztása, vagy cserbenhagyás bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható, és az ittaság ellenőrzés eredménye, illetve az ittaság érzékelhető külső jegyei alapján a szeszes ital fogyasztás gyanúja fennáll,
- j) a gyanú szerint a cselekmény után szeszes italt fogyasztott vagy az ittaság ellenőrzés előtt a helyszínt elhagyta, és az ittaság ellenőrzés eredménye, illetve az ittaság érzékelhető külső jegyei alapján a szeszes ital fogyasztás gyanúja fennáll.

A rendőrség hivatalos honlapján ([www. police.hu](http://www.police.hu)) olvasható egy 2008. január 22-én közzétett tájékoztató a közlekedésrendészeti jogszabályok változásairól. Abban a rendőrség a légalkohol-szint ellenőrzésével kapcsolatosan a következőket közli. „Amennyiben felmerült az alkoholfogyasztás gyanúja, de a vezető magatartása nem utal nyilvánvalóan súlyosabb alkoholos befolyásoltságra, az alkoholszonda csak kis mértékben színeződik el, illetve az elektromos alkoholszonda berendezés 0,5 mg/l-t meg nem haladó értéket mutat, az ellenőrzés

alá vont személyt az erre a célra rendszeresített nyomtatványon nyilatkoztatni kell az alkoholfogyasztásról. Amennyiben a nyilatkozattételt az elkövető nem tagadja meg, ellene ez alapján a KRESZ 4. § (1) bekezdése c) pontjának megsértése miatt szabálysértési feljelentést kell tenni. [...] További kényszerintézkedésnek ebben az esetben helye nincs. Amennyiben az alkoholszonda jelentős mértékben elszíneződik, vagy az elektromos szonda mérési eredménye 0,5 mg/l-t meghaladó értéket mutat, az intézkedés alá vont személyt a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 33. § (2) bekezdésének c) pontja alapján hitelesített, SERES Ethylometer 679-TH, vagy SIEMENS Alcomat típusú légalkoholmérő készülékkel végzett légalkoholvizsgálat céljából a rendőri szervhez elő kell állítani.”

A konkrét esetben egyértelműen megállapítható, hogy a panaszosnál a helyszínen mért légalkohol érték 0,42 mg/l volt. Ennek ismeretében a fenti rendelkezések alapján az lett volna az előírás szerinti eljárás, ha a rendőr nyilatkoztatja a panaszost arról, hogy szenved-e tüdőbetegségben vagy van-e testhőmérséklet emelkedése, majd mérlegeli a vérvizsgálat szükségességét, ezt követően pedig nyilatkoztatja a panaszost, hogy elfogadja-e a mérési eredményt. Az intézkedő rendőr eljárása azonban a fenti előírásoknak nem felelt meg. A légalkoholszint mérését követően ugyanis – a mérési eredmény elfogadására vonatkozó nyilatkoztatása helyett – közölte a panaszossal, hogy mivel az érték a 0,3 mg/l-t meghaladja, előállítását hajta végre. A rendőri hivatkozás szerint az eljárás jogszabályi hátterét az ORFK utasítás biztosította.

A Testület az ORFK utasítás és az egyéb kapcsolódó jogszabályi rendelkezések ismeretében azt állapította meg, hogy azok nem tartalmazznak olyan rendelkezést, amelyre az intézkedő rendőr a konkrét esetben hivatkozott. A 0,3 mg/l légalkoholszinthez az irányadó rendelkezések semmiféle jogkövetkezményt nem fűznek, különösen nem teszik szükségessé afölötti mért érték esetén az intézkedés alá vont személy előállítását.

A Testület megítélése szerint továbbá a körülmények ismeretében nincs ok kételkedni abban, hogy a panaszos nyilatkoztatása esetén a mért értéket elfogadta volna, figyelemmel arra, hogy a helyszínen megállapított többi szabálysértés – nem használt bukósisakot, nem tartotta magánál a vezetői engedélyét, illetve a segédmotoros kerékpárján személyt szállított – elkövetését is elismerte, ahogyan nem vonta kétségbe a Seres Ethylometerrel történt mérés eredményeit sem, és véralkohol vizsgálatot sem kért.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésében szabályozott előállítási okok diszkrecionálisak. A rendőr ezek alapján előállíthatja, de nem köteles előállítani az érintett személyt. Ezen előállítási okok fennállása esetén az Rtv. 15. §-ában szabályozott szükségességi-arányossági elv alapján kell döntést hoznia abban a kérdésben, hogy elérhető-e az intézkedési cél az érintett személyi szabadságának korlátozása nélkül. Az ittasság ellenőrzéséről szóló ORFK utasítás tulajdonképpen ezt a mérlegelést végzi el a rendőr helyett, amikor rögzíti, hogy 0,5 mg/l-t meg nem haladó véralkoholérték esetében az érintett elismerő nyilatkozata elégséges a szükséges eljárás lefolytatásához, ezért ilyen esetekben nem szükséges az előállítás.

Az eljáró rendőr tehát a – rá nézve egyébként kötelező – ORFK utasítást figyelmen kívül hagyásával sértette meg az Rtv. 15. §-ában rögzített követelményeket, amikor a panaszost előállította, eljárása tehát e tekintetben bizonyosan jogszerűtlen volt.

A Testület ezért a panaszosnak az ORFK utasítás – és ekként az Rtv. 15. §-ában szabályozott arányossági követelmény – megsértésével végrehajtott előállítás miatt megállapította a személyes szabadsághoz való alapjog megsértését.

A Testület utal rá, hogy az előállítás jogszerűtlensége okán a panaszossal szemben végrehajtott valamennyi további intézkedés is szükségszerűen jogszerűtlen, ezért alapjogot sértő volt. Mivel ugyanakkor a panaszos egyéb sérelmeinek értékelése a jogsérelem súlyának megítélésében jelentőséggel bír, a Testület a többi panaszosi sérelem vizsgálatát is elvégezte. Azokkal kapcsolatosan az alábbi megállapításokat teszi.

5) A panaszos sérelmezi, hogy a rendőrök az intézkedés alatt kikapcsoltatták vele a mobiltelefonját, így nem tudta a történetekről értesíteni a családját.

A rendőri előadás szerint az intézkedő r. főtörzsőrmester közölte a panaszossal, hogy az előállítás során be kell tartani bizonyos szabályokat, így a mobiltelefonját nem használhatja, azt ki kell kapcsolnia. A panaszos a gépjárműben elővette a mobiltelefonját, és megkísérelt telefonálni, ezért a r. főtörzsőrmester kollegája is felszólította, hogy kapcsolja ki a készüléket, amire azonban a panaszos nem volt hajlandó, megpróbált telefonálni, illetve SMS-t küldeni.

A sérelmezett események értékelése kapcsán a Testület utal a 419/2009. (XII. 2.) sz. állásfoglalásában is kifejtett álláspontjára, miszerint a mobiltelefon nem tartozik az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése [31. § (1) „Akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.”] alapján a rendőrség által elvehető tárgyak közé, az előállító helyiségben történő elhelyezés idejére azonban az az előállítottaktól – mint olyan tárgy, amelyet a Fogdaszabályzat előírásai alapján a fogvatartáskor nem tarthat magánál a személy – elvehető.

A mobiltelefon kikapcsolatásával összefüggésben továbbá a Testület utal az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdésében rögzített garanciális rendelkezésre, amely szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. A törvényhely helyes értelmezése szerint az értesítést elsődlegesen a panaszosnak kell biztosítani, és az csak akkor a rendőrség feladata, ha a fogvatartott nincs olyan helyzetben, hogy e jogával élhessen. A panaszos mobiltelefonjának kikapcsolatása eszerint addig nem bizonyosan történhetett volna meg, amíg a panaszos hozzátartozója (más személy) értesítéséhez való jogával nem élt.

A Testület megjegyzi, hogy a helyzet megítélésén nem változtat az a körülmény sem, hogy a panaszos utóbb, a rendőrségen végzett nyilatkozatát alkalmával a fogvatartásról hozzátartozó kiértesítését nem kérte.

A fentiek alapján tehát a Testület a konkrét esetben arra a megállapításra jutott, hogy a panaszos mobiltelefonjának kikapcsolatása jogszerűtlen rendőri lépés volt, ami sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát többek között amiatt, mert megakadályozta őt abban, hogy az Rtv. 18. § (1) bekezdésében foglalt jogával élhessen.

6) A panaszos előadása szerint a szolgálati gépkocsit vezető rendőr a kapitányságra történt beszállítás alkalmával lakott területen belül 90-100 km/h sebességgel hajtott, megkülönböztető jelzést nem használt, amely magatartással megijesztette a panaszost, továbbá veszélyeztette a testi épségét.

A rendőrségi iratok azt rögzítik, hogy az eljáró rendőr beültette a panaszost a szolgálati gépjárműbe, és a közlekedési szabályokat betartva elindult vele a Nagykanizsai Rendőrkapitányságra.

A panaszos kifogásával összefüggésben a Testület utal a rendőrök tevékenységével összefüggésben fennálló és az Rtv. 11. §-ában rögzített azon követelményre, amely szerint „a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni”.

A panaszos tehát joggal várhatta el, hogy a rendőrök beszállítását a közlekedési szabályok betartásával hajtsák végre, azzal kapcsolatban azonban, hogy az hogyan is történt, a felek előadásában a Testület ellentmondást tapasztalt. Ezt az ellentmondást pedig a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök segítségével nem volt képes feloldani, és arra módot további információk beszerzése útján sem látott.

A Testület tehát a rendelkezésre álló adatok alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy sérült-e a panaszos személyi biztonságához való joga azzal, hogy a rendőrkapitányságra őt beszállító autó túl gyorsan és veszélyesen hajtott.

7) A panaszos sérelmezi, hogy az intézkedő rendőr az előállítás során minősíthetetlen hangnemben, kiabálva beszélt vele, továbbá, hogy a beszállítás során a rendőrök rajta gúnyolódtak.

A rendőrök a panaszos sérelmére reagálva előadták, hogy a beszállítás során többször, határozottan felszólították a panaszost telefonja kikapcsolására, de rá sértő kijelentést nem tettek. Utalnak továbbá arra is, hogy az intézkedés során a panaszos végig flegmán válaszolgatott, ideges és ingerült volt, de a telefonja elvételét követően a rendőrökkel együttműködött.

A rendőrök magatartásával kapcsolatban a Testület felhívja a figyelmet az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre. Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A konkrét esetben azt tapasztalta a Testület, hogy a tanúsított bánásmód és az alkalmazott hangnem tekintetében a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök előadásai egymással ellentmondásban vannak, amely további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában a konkrét esetben nem volt feloldható.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelmét e tekintetben nem tudta megállapítani.

8) Kifogásolja azt is a panaszos, hogy a rendőrkapitányságon nem vették tudomásul, hogy az intézkedéssel szemben panasza van, és megtagadták annak felvételét.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése értelmében akinek a törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el. A 93. § (1) bekezdése értelmében a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemtől később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni. A 93/B. § (1) bekezdése szerint pedig az intézkedést foganatosító szervhez a panaszt az intézkedést követő harminc napon belül lehet előterjeszteni.

A közérdekű bejelentések, javaslatok és panaszok egységes intézéséről szóló 39/1999. (BK 24.) BM utasítás szerint az utasítás hatálya alá tartozó szervek kötelesek a bejelentések intézését megszervezni. A minisztérium központi épületében, a Határőrség, a Rendőrség központi és területi szerveinél, a BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóságán 2000. január 1-ig ügyfélszolgálati irodát kell létrehozni. Az ügyfélszolgálati iroda feladata a bejelentések átvétele, a szóban előadott bejelentések jegyzőkönyvbe foglalása vagy azokról feljegyzés készítése, valamint az ügy elintézésére hivatott szervekhez történő továbbítása.

A közérdekű kérelmek, panaszok és bejelentések, valamint a rendőri intézkedések elleni panaszok egységes kezeléséről szóló 36/2008. (OT 19.) ORFK utasítás 6. pontja annyit rögzít, hogy a személyesen, szóban előadottakról feljegyzést, kérelemre jegyzőkönyvet kell készíteni. A jegyzőkönyv egy példányát – kérelmére – a bejelentőnek, panaszosnak át kell adni. Amennyiben nem az eljárásra jogosult szervnél terjesztették elő a bejelentést, és a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező szervhez történő átirányítás az állampolgárra indokolatlan költséget vagy egyéb terhet róna, úgy a jegyzőkönyvet fel kell venni, és gondoskodni kell az áttételről.

A konkrét esetben egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos a panaszt fogvatartásának befejezésekor kívánta megtenni, amely időpont egyértelműen kívül esett az intézmény ügyfélfogadási idején.

A Testület korábbi állásfoglalásaiban is értékelt már hasonló szituációkat [lásd pl.: 139/2008 (XI. 26.) számú és 396/2010. (VIII. 25.) számú állásfoglalás]. Azokkal összefüggésben rámutatott arra, hogy a panasztételi lehetőség nem jelenti azt, hogy bármikor, bármilyen körülmények között azonnal lehetne ezzel a jogosítvánnyal élni. A hivatkozott BM rendelet is csupán azt teszi a rendőrség kötelezettségévé, hogy a közérdekű bejelentések, panaszok átvételére hozzon létre ügyfélszolgálati irodát, amely nyilvánvalóan meghatározott félfogadási rendben látja el feladatait. Amennyiben az érintett a panasz személyesen történő

előterjesztésének módját választja, döntése azzal jár, hogy figyelembe kell vennie az általa célzott intézmény működési rendjéből adódó objektív korlátokat, így például a rendőrkapitányság ügyfélfogadási idejét. Ettől a Testület álláspontja szerint csak olyan esetben kell eltérni, ha valamilyen nyomós ok szól a panasz (vagy egyéb beadvány, pl. feljelentés) megtétele mellett (pl. azonnali rendőri intézkedést szükségessé tevő esemény következik be).

Megállapítható, hogy jelen esetben nem állt fenn olyan körülmény, amely indokoltá tette volna, hogy a panaszos panaszát a rendőrök haladéktalanul rögzítsék, az azonnali panasztételhez ugyanis nem fűződött különös érdek. A panaszosnak az Rtv.-ben megjelölt nyolc, illetve harminc napos határidőn belül – akár a legközelebbi ügyfélfogadási időben is – lehetősége volt panaszjogát gyakorolni.

Erre való tekintettel a Testület úgy ítélte meg, hogy nem járt a panaszos panaszjogának aránytalan korlátozásával, hogy közvetlenül az esemény után a rendőrkapitányság épületében nem állt módjában a panaszát előterjeszteni.

9) A panaszos előadása szerint az előállítás ideje alatt a rendőrök elé tettek egy tájékoztatót, amit ijedtségében olvasatlanul írt alá.

A panaszosi kifogásra válaszul a rendőrségi iratok csupán azt rögzítik, hogy a nyilatkozatot és az igazolást az érintett saját kezűleg aláírta.

Az Rtv. 18. §-ának (4) bekezdés értelmében a rendőrség az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról köteles tájékoztatni. Azt, hogy a hivatkozott törvényhely előírásait teljesítették, a rendőrség rendszerint azzal igazolja, hogy a tájékoztatást tartalmazó iratot az előállított személlyel aláírta.

Azzal tehát, hogy a panaszos a tájékoztatót aláírásával látta el, arról tett bizonyosságot, hogy annak tartalmát megismerte. Amennyiben erre valójában nem kapott időt, a panaszos jelezhetne volna a rendőröknek, hogy az iratot nem hajlandó aláírni, vagy akár erre utaló megjegyzéssel is elláthatta volna a kérdéses dokumentumot. Mivel azonban azt mindenféle jelzés vagy megjegyzés nélkül aláírta, a Testület nem tudta elfogadni azon kifogását, hogy a tájékoztató tartalmának megismerésére nem volt módja.

A tájékoztató aláírásával kapcsolatos panaszosi kifogás alapján ezért a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának megsértését nem tartotta indokoltnak megállapítani.

10) Végül azt is kifogásolja beadványában a panaszos, hogy miután véget ért az előállítás, megkérdezte a rendőröktől, hogyan jut majd el a mintegy 7 km-re lévő otthonába pénz nélkül, a rendőrök azonban kérdésére nem válaszoltak, csak egyszerűen kitessekelték az épületből.

A rendőrségi iratok szerint a panaszos előállításnak 2011. augusztus 14-én 2 óra 40 perckor lett vége. Ekkor átadták neki az igazolást az előállításról, a tájékoztatót a közigazgatási bírság kiszabásáról, a befizetési csekket, valamint az alkoholszint-mérésről szóló jegyzőkönyv egy példányát. Ennek során nem tett a panaszos olyan kijelentést, hogy nincs nála pénz és nem tud

hazamenni, nem jelzett hazajutással kapcsolatosan semmilyen problémát, ezért e tárgyban a rendőrök nem intézkedtek.

A Testület már számos korábbi állásfoglalásában leszögezte, hogy a rendőrségnek valóban nincs olyan jogszabályi kötelezettsége, mely szerint az állampolgárokat egy-egy rendőri intézkedést követően haza kell szállítaniuk, vagy akár segédkezniük kellene az állampolgárok hazajutásában.

A rendőrség működésére vonatkozó jogszabályok ugyanakkor több olyan rendelkezést is tartalmaznak, melyek a rendőrségre általános, jogvédelmi kötelezettséget rónak. Az Rtv. fent idézett 2. §-ának (1) bekezdése alapvetően szinten mondja ki, hogy a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és *segítséget ad a rászorulóknak.*” Ebből a rendelkezésből következően a Testület álláspontja szerint bizonyos esetekben (függően az előállítás időpontjától, az érintett személyes adottságaitól, stb.) a rendőrségnek kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában is kötelezettsége gondoskodni az előállított biztonság hazajutásáról.

Jelen esetben azonban a panaszos elbocsátásának körülményeivel kapcsolatban – jelezte-e a panaszos, hogy igényt tart segítségre – ellentmondásosak az előadások. Emiatt – és tekintettel arra is, hogy a kapitányságon tett nyilatkozata alkalmával a panaszos hozzátartozó kiértékelését nem kérte – **a Testület nem tudta megállapítani a panaszos emberi méltóságának, illetve személyi biztonságához való alapvető jogának megsértését azzal összefüggésben, hogy a rendőrség nem gondoskodott a panaszos hazajutásáról az előállítás végének hajnali időpontjában.**

V.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy az eljáró rendőr a panaszost intézkedési kötelezettségének eleget téve, jogszerűen igazoltatta, és azzal személyes adatok védelméhez fűződő alapjogának megsértését nem valósította meg. A panaszos járművének megállításával összefüggésben ugyancsak nem látta indokoltnak megállapítani a panaszos tisztességes eljáráshoz és személyi biztonságához fűződő jogának megsértését. Arra a megállapításra jutott ugyanakkor, hogy a panaszos előállítását a rendőrség az ORFK utasítás – és ekként az Rtv. 15. §-ában szabályozott arányossági követelmény – megsértésével hajtotta végre, ami a panaszos személyes szabadsághoz való alapjogának megsértését eredményezte.

A Testület véleménye szerint a panaszos mobiltelefonjának kikapcsoltatása szintén jogszerűtlen rendőri lépés volt, ami sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát. Nem tudott ugyanakkor megnyugtatóan állást foglalni a Testület abban a kérdésben, hogy sérült-e a panaszos személyi biztonságához való joga azzal, hogy a rendőrkapitányságra őt beszállító autó túl gyorsan és veszélyesen hajtott, és abban sem, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat.

Úgy ítélte meg továbbá, hogy nem járt a panaszos panaszjogának aránytalan korlátozásával, hogy közvetlenül az esemény után a rendőrkapitányság épületében nem állt módjában a panaszát előterjeszteni, és nem tartotta indokoltnak megállapítani a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának megsértését a tájékoztató aláírásával kapcsolatos panaszosi kifogás

alapján sem. Végül az elbocsátás körülményeivel kapcsolatban tapasztalt ellentmondások miatt nem tudta megállapítani a panaszos emberi méltóságának, illetve személyi biztonságához való alapvető jogának megsértését azzal összefüggésben, hogy a rendőrség nem gondoskodott a panaszos hazajutásáról az előállítás végének hajnali időpontjában.

A konkrét esetben megvalósult sérelmek a Testület megítélése szerint összességükben elérték a súlyosság azon fokát, amely indokoltá teszi a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2012. január 31.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag